

andre Midler til sin Raadighed. Man sætter vedkommende Egne i Beleiringsstilstand, og saa opbøre alle Love; men saalænge Lovene bestaa, altsaa i Fredstid, forekommer det mig meget betænkeligt at vedtage en saadan Paragraph. Men, som sagt, efter hvad der fra saa mange Sider er anført, tør jeg ikke modsætte mig, at en saadan Bestemmelse gjøres gjældende, da jeg naturligvis godt kan tænke mig det Tilfælde, at en politisk Flygtning kunde komme herind, og at det kunde blive forlangt af en anden Stat, at han skulde udvises herfra, og at man ikke af den Grund vilde reskribe Krigstilfælde.

Fallesen: Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg vil tillade mig, da en Del af, hvad jeg havde ønsket at sige, allerede er udtalt. Jeg agter at stemme imod Vdringsforslaget Nr. 1. b, at Ordene: „eller paa anden behørig Maade“ skulle udgaa. Jeg ser ikke, hvad denne Indskrænkning skal til. Det er klart, at det undertiden kan hændes, at man fuldstændig kan legitimere sig ved private Bevindelser; det kan jo f. Ex. tænkes, at en saadan omstreifende Person tidligere har været fast Lyende eller Tjener i en Familie, og altsaa mulig ved dens Hjælp kan legitimere sig. Det kan ialtsald ikke skade, at Ordene bliver staaende, og jeg ser saaledes ikke, hvorfor man skal tage dem bort. Det næste Vdringsforslag, jeg vil stemme imod, er Vdringsforslaget Nr. 3 til § 2, som gaar ud paa, at Ordene: „Ved Udsendelsen“ skulde forandres til „I Forbindelse hermed“. Skulde der gjøres nogen Forandring, maatte man hellere have sagt: „Ved Udsendelsen eller Udvisningen“, og jeg formoder, det er det, Udvalget har tænkt sig, men saaledes som det nu er foreslaaet, er Affattelsen ikke klar. Der kommer nemlig til at staa: „Udlaendinge, der osv., skulle ved Politiets Foranstaltning snarest mulig udvises eller udvises af Landet. I Forbindelse hermed kan der gives den Paagjældende Tilhold osv.“ Det, der her kommer til at staa, er jo imidlertid ikke det, der har været tilfaldet; Meningen er jo ikke, at Tilholdet skal gives de Paagjældende i Forbindelse med, at de skulle udvises, men er derimod den, at det skal gives i Forbindelse med det Faktum, at de udvises. — Med Hensyn til § 4 vil jeg tillade mig at foreslaa, at man laaber „Legitimationspapirer“ blive staaende; jeg gjør det under den Forudsætning, at man mulig ikke vil vedtage Vdringsforslaget Nr. 1. b. — I 2det Stykke 3die Linie i § 4 foreslaar Udvalget indskudt: „hvorhos der om Opholdsbogens Udfærdigelse gives Legitimationsdokumenterne Paategning“. Læser man derpaa videre, vil det komme til at hedde: „i modsat Fald osv.“, hvilket vil sige: „i Fald der ikke gives Legitimationspapirene Paategning“, men det er jo ikke Meningen. Meningen er derimod den: „i modsat Fald af, at Politimesteren ikke finder

osv“. Jeg henleder det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, om der ikke her kunde foretages en Omredaktion til 3die Behandling. — Vdringsforslaget under Nr. 9 til § 5 vil jeg ligeledes tillade mig at stemme imod, idet jeg som flere ærede Læser mener, at det ikke er værd at komme for nøie ind paa denne Tidsbestemmelse. Desuden er det heller ikke heldigt, at der staaer at Bestemmelserne ikke maa fraviges uden „i Nødstilfælde“. Det er virkelig at tage det altsor nøie, thi det er en Selvsølge, at naar en Mand brækker et Ben eller bliver dødelig syg, kan han ikke, om Politiet opfordrede ham nok saa meget dertil, gaa ud af Landet; det skal man ikke sige, thi Grændsen trækkes derved for stærkt sammen. — Vdringsforslaget Nr. 10 til § 6 ser jeg mig heller ikke istand til at stemme for, ligesom ogsaa flere andre Medlemmer have yttret sig derimod. Navnlig maa jeg henlede Udvalgets Opmærksomhed paa det sidste Stykke. For det Første er det i stilistisk Henseende ikke ganske heldigt. Dette Udtryk „Boghaveren“ forekommer ikke mindre end tre Gange i dette Stykke, men det Ord er slet ikke noget dansk Ord. Mig bekendt i det Mindste kan man ikke sige: „en Boghaver“. Man kan maasse sige: „Ihændehaveren af Bogen“ eller „den, paa hvis Navn Bogen lyder“ eller „den Paagjældende“ eller „den Vedkommende“, kort sagt, der er Meget, man kunde vælge inellem. Man kunde ogsaa, hvad man her meget sjældent gjør, benytte Udtrykket „han“, hvorved ingen Misforstaaelse kan indtræde, naar Paagabonden staaer i Modsetning til Politiet, der betegnes ved „det“. Naar derimod Sognefogden, som betegnes ved „han“, kommer med, kan man betegne Paagabonden med „den Paagjældende“ eller „den Vedkommende“. Det er Noget, jeg skal henstille til det ærede Udvalgs Overveelse. Sætningen begynder saaledes: „Erholder Boghaveren Arbeide paa Bestemmelsesstedet eller tidligere“. Dette Ord „tidligere“ er en Tidsbestemmelse, der ikke forekommer mig at staa i heldig Modsetning til Stedsbestemmelsen. Der kunde staa: „eller, forinden han naar dette, andetsteds“. Endvidere staaer der: „har han strax at gjøre Anmeldelse derom“. Hvorom skal han gjøre Anmeldelse? Han skal gjøre Anmeldelse om, ikke at han erholder Arbeide, men at han har faaet Arbeide; men det staaer der ikke. Længere nede staaer der: „Er Opholdsbogen i saa Fald osv.“. I hvilket Fald? Det gaar paa den foregaaende Sætning, nemlig den, som lyder saaledes: „Saalænge den Paagjældende forbliver i Arbeidet“, men det er ikke Meningen. Meningen er, at det er i Tilfælde af, at han har faaet Arbeide. Endelig staaer der: „skal Sognefogden afgive Bogen . . . til Boghaveren for af denne at afleveres til sidstnævnte Steds Politi“. Den ærede Ordsgæver vil vist erkende, at en saadan Infinitivsetning, der knytter sig til en Hovedsetning, i Almindelighed har samme Subjett som denne, saa